

Ó Szeplőtelen Szív! Segíts bennünket, hogy legyőzzük a rossz fenyegetését, ami olyan könnyen ver gyökeret a mai ember lelkében, és kiszámíthatatlan hatásai máris ránehezednek korunkra, szinte elzárva a jövő útjait!

Az éhségtől és a háborútól – ments meg minket!

Az atomháborútól, önmagunk fölmérhetetlen elpusztításától, mindenfajta háborútól – ments meg minket!

Az ember élete elleni bűnöktől, élete hajnalától kezdve – ments meg minket!

A gyűlölettel és Isten fiai méltóságának lealacsonyításától – ments meg minket!

Mindenfajta igazságtalanságtól a társadalmi, nemzeti és nemzetközi életben – ments meg minket!

Annak lehetőségétől, hogy lábbal tapodjuk Isten parancsolatait – ments meg minket!

Annak kísérletétől, hogy eltemessük az emberek szívében Isten igazságát – ments meg minket!

A Szentlélek elleni bűnöktől – ments meg minket! ments meg minket!

Fogadd el, Krisztus Anyja, ezt a minden ember szenvedésével terhes kiáltást! Egész társadalmak szenvedését hordja!

Nyilvánuljon meg újra a világ történetében az irgalmas Szeretet végtelen hatalma! Állítsa meg a gonoszt! Alakítsa át a lelkiismereteket! Szeplőtelen Szívedben derüljön fel mindenkinek a remény fénye!

Még egy különleges kérést akarok hozzád intézni, Anyánk, aki ismered gyermekeid gyötrelmeit és gondjait.

Bánatos könyörgéssel esedezem: járj közben a világ békéjéért, azok között a népek között, amelyeket különböző vidékeken a nemzeti érdekek ellentétei vagy igazságtalan hatalmi cselekedetek véres ellentétbe állítanak.

(A Szentatya itt külön imádkozott a békéért Anglia és Argentína között.)

ÖKUMENIKUS ÖSSZEJÖVETEL CANTERBURYBEN

Május 29-én délelőtt a pápa és az anglikán prímás, dr. Robert Runcie, közös Ige-istentiszteleten vett részt az anglikán székesegyházban. Itt hoztuk az elhangzott beszédeket és a két egyházfő utána kiadott közös nyilatkozatát.

Dr. Robert Runcie beszéde

„Isten hozott“-at mondunk Szentségednek, kedves Testvérünk Krisztusban, Urunk Jézus Krisztus nevében. (E szavak lengyelül hangzottak el.)

Baráti szavakkal üdvözöljük Szentségedet ezen az ünnepi istentiszteleten. De igen sok ember számára a világon ez a pillanat szenvedéssel van tele. Milliók éheznek, és az élet titokzatos ajándéka keveset számít, miközben a világ nemzetei legjobb gazdasági forrásaik egy részét és emberi ötletgazdagságuk

javát arra használják, hogy finomítsák halálos fegyvereiket. Mikor annyi mindennek kellene örülnünk az életben, és annyi mindent kellene tennünk, hogy legyőzzük az élet ellenségeit, a bajokat és a tudatlanságot, akkor összeütközésekre pazarolják az erőt. Gondolatunk kikerülhetetlenül az Atlanti óceán déli részén kitört konfliktus és tragikus életpusztulás felé fordul, és eszünkbe jut Szent-egéd saját honfitársainak szenvedése is Lengyelországban.

A keresztények azonban nem fogadják el kikerülhetetlennek az éhséget, bajt és háborút. A jelen pillanat nincs remény híján. De át kell alakítanunk azzal az erővel, amely egyfelől a kezdeteinkre való emlékezésből, másfelől jövőnk élénk magunk elé állításából származik. Emlékezzünk kezdeteinkre, ünnepi reménnyel nézzünk a jövőbe, szabaduljunk meg a cinizmustól és kétségbeeséstől, hogy tudjunk cselekedni a jelenben. Ez a keresztény életstílus érvényesül formáló erővel ebben az istentiszteletben. Minden keresztény istentisztelet magában foglalja ezt az elemet: az emlékezést közösségünk kezdetére, amikor Uruk e földön járt.

Az évnek ebben a szakaszában különösképpen megemlékezünk a Szentlélek ajándékáról az első pünkösdkor és az apostolok elküldéséről, hogy vigyék meg Jézus Krisztus hitét a világ legvégső határaiig. Emlékünkbe idézzük a római egyház első misszionáriusi törekvéseinek egyikét, erőfeszítéseit, hogy a barbárokól elárasztott Európát visszaszerezze Krisztusnak. Tiszteletreméltó Béda angol történész szavai szerint 597-ben Szentség nagy elődje, Gergely, isteni sugallattól ösztönözve elküldte Istennek egy Ágoston nevű szolgáját és vele több istenfélő szerzetest, hogy hirdessék Isten igéjét az angol népnek. Ágoston lett Canterbury első érseke. És örülök, hogy Gergely meg Ágoston utódai ma együtt állnak itt abban a templomban, amely az ő evangéliumi testvériségük alapján épült.

Istentiszteletünk során két mozzanatban térünk vissza kezdeteinkhez, hogy megüljük őket. Megújítjuk keresztségi fogadalmunkat, amit a keresztény élet kezdetén a keresztkútnál tettünk, és együtt elmondjuk a hitvallást, közös keresztény hitünk magvának kifejezőjét, amely a szerencsétlen megoszlásunkat megelőző korban keletkezett. A hangsúly azután azon a gazdagságon lesz, ami mindkettőnkkel közös, és a keresztény egyház máris fennálló egységén, ami az embercsaládra rákényszerített minden politikai megoszlást és határt meghalad.

A keresztények egyik adománya a világbéke megvalósítására az, hogy éljék azt az egységet, ami Krisztus iránti közös szeretetükben már adva van. De egységünk nem csupán a múltban rejlik, hanem a jövőben is. Közös látomás ez, amely szakít a jelen henye előítéleteivel és könnyelmű föltételezéseivel. A 20. század mártírjainak szentelt kápolnánk lesz e közös látomás ünneplésének gyűjtőpontja. Ebben a mi világunkban, amely magasztalja, megtapsolja az önérdéket és kineveti az önfeláldozást, mi hisszük, hogy a vértanúk vére fogja megteremteni a szent helyeket a földön.

Századunk látta a kíméletlen zsarnokság létrejöttét az erőszak alkalmazásával és az igazság cinikus semmibe vételét. Hisszük, hogy az ilyen, erőszakon és hazugságon alapuló erők önmagukat roncsolják szét. Az a birodalom, amelyről Urunk Jézus Krisztus beszélt, önieláldozó szereteten épül; és ez a szeretet a bánat és szenvedés helyeit is a remény jeleivé tudja tenni.

Szentséged honfitársára, Maximilian Kolbe papra gondolunk, aki egy másik helyett halt meg Auschwitz poklában. Hálásan emlékezünk saját érsektársunkra, az ugandai Yananillewolra, aki a legrosszabb körülmények között is Krisztus szeretetének és igazságosságának birodalmáért dolgozott, akinek halála ma is ösztönző erő számunkra, és mélyebben fogja befolyásolni a jövőt, mint elnyomóinak élete. Megemlékezünk századunknak, a mártírok századának minden vértanújáról. Ők megerősítették Krisztus egyházát abban a meggyőződésben, hogy legyünk bár a borzalmak helyén, a világ koncentrációs táboraiiban, börtöneiben, nyomornegyedeiben: az egész teremtésben semmi sem szakíthat el bennünket Isten tevékeny és alkotó szeretetétől, Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

Ha megemlékezünk erről a kezdetről Urunk Jézus Krisztusban, ha vállalni tudjuk az ő útján való járás szenvedését, ha túl tudunk tekinteni azokon a történelmi vitákon, amelyek oly tragikusan eltorzították Krisztus egyházát és annyi keresztény energiát pusztítottak el, – akkor jutunk igazán olyan hitre, amely méltó a megünneplésre, mert képes újjáalkotni a világot. Istennek legyen hála. Amen.

II. János Pál beszéde

1. A szentírási szakaszok, amelyeket Runcie érsek és én az imént felolvastunk, János evangéliumából valók, s Urunk Jézus Krisztusnak szenvedése előestéjén mondott szavait tartalmazzák. A tanítványaival elköltött vacsorán így imádkozott: „Legyenek mindnyájan egy. Amint te, Atyám, bennem vagy, és én benned, úgy legyenek ők is bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldté engem” (Jn 17,21).

Ezekre a szavakra különlegesen rányomja jegyét Üdvözítőnk húsvéti misztériuma, szenvedése, halála és feltámadása. Bár csak egyszer ejtette ki őket, fennmaradnak minden nemzedéken át. Krisztus szüntelenül imádkozik Egyházának egységéért, mert ugyanazzal a szeretettel szereti, amellyel az utolsó vacsorán vele levő apostolokat és tanítványokat szeretete. „Nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik a szavukra hinni fognak bennem” (Jn 17,20). Krisztus isteni látóhatárt tár ki előttünk, amelyben ott az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Jelen van az Egyház legmélyebb misztériuma is: az Atya, a Fiú és a Szentlélek közti szeretetegység beárad azok szívébe, akiket Isten magáénak választott, és ez a forrása az ő egységüknek.

Krisztus szavai különleges erővel visszahangoznak ma ebben a megszentelt székesegyházban, amely a nagy misszionárius, Szent Ágoston alakját idézi,

Nagy Gergely pápa küldöttét, hogy szavára Anglia fiai és leányai higgyenek Krisztusban.

Kedves testvéreim, valamennyien különösen érzékennyé váltunk Krisztus főpapi imájának e szavai iránt. Korunk egyháza különösképpen részt vesz Krisztusnak az egységért mondott imájában, és keresi az egység útjait, engedelmeskedve az Úr szavaiban szóló Léleknek. Kívánunk engedelmeskedni, főleg ma, ezen a történelmi jelentőségű napon, amelyre századok és nemzedékek vártak. Kívánunk engedelmeskedni annak, akit Krisztus az Igazság Lelkének nevez.

2. Tavaly pünkösd ünnepén katolikusok és anglikánok ortodoxokkal és protestánsokkal együtt emlékeztek meg – Rómában éppúgy, mint Konstantinápolyban – az első konstantinápolyi zsinatról, megvallották a Szentlélekbe, Urunkba és Éltetőnkbe vetett hitüket. Pünkösd nagy ünnepének vigiliáján most ismét összegyűltünk imádkozva, hogy könyörögjünk mennyei Atyánkhoz: áarassa ki újra egyházára a Szentlelket, Krisztus Lelkét. Mert ez az Egyház, amelyről a Zsinat hitvallásával valljuk, hogy elsődlegesen a Szentlélek műve: „Hiszünk egy szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyházban.”

A mai evangéliumi szakaszok különösen a Szentlélek, a Jézus által tanítványaira lehívott Lélek ajándékának két oldalára hívták fel a figyelmet: ő az igazság Lelke és az egység Lelke. Az első pünkösdön a Szentlélek alászállt a tanítványok kis csapatára, hogy megerősítse őket az igazságban: Isten üdvözíti a világot, Fiának halála és feltámadása által, – és hogy egyesítse őket Krisztus egyetlen Testében, az Egyházban. Ezért tudjuk, hogy amikor imádkozunk, „hogy legyenek mindnyájan egy”, amint Jézus és Atyja egyek, akkor ez pontosan arra való, hogy „a világ higgyen”, és e hit által üdvözüljön (vö. Jn 17,21). Mert a mi hitünk semmi más nem lehet, mint Pünkösd hite, az a hit, amelyben az igazság Lelke az apostolokat megerősítette. Hisszük, hogy a feltámadott Úrnak hatalma megmenteni bennünket a bűntől és a sötétség hatalmaitól. Hisszük azt is, hogy hivatásunk: „egy test, egy lélek lehessünk Krisztusban” (III. kánon).

3. Néhány pillanat múlva együtt fogjuk megújítani keresztségi fogadalmunkat. Anglikánoknak és katolikusoknak ezt a közös szertartását úgy kívánjuk végbevinni, mint világos bizonyágtételt a keresztség egyetlen szentségéről, amely Krisztussal egyesített bennünket. Ugyanakkor alázattal vesszük figyelembe, hogy az Egyház hite, amire hivatkozunk, magán viseli szakadásunk jegyeit. Együtt mondunk újra ellene a bűnnek, hogy világossá tegyük: hisszük, hogy Jézus Krisztus legyőzte a Sátán hatalmát „a világ” fölött (Jn 14,17). Újra tanúszkodunk szándékunkról, hogy elfordulunk minden gonosztól és Isten felé fordulunk, aki minden jónak szerzője és minden szentnek forrása. És amikor újra megvalljuk hitünket a háromegegy Istenben, Atyában, Fiában és Szentlélekben, nagy reménységünkre van Jézus ígérete: „A Vigasztaló, a Szentlélek, akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek” (Jn 14,26). Krisztus ígérete bizalmat önt belénk, hogy ugyanennek a Szentléleknek hatalma meggyógyítja a megosztásokat, amelyek az első pünkösd napja óta a századok során bekerültek az Egy-

házba. Így keresztségi fogadalmunk megújítása záloga lesz annak, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk a közreműködésre a Szentlélek kegyelmével. Ő és csakis ő vezethet el minket addig a napig, amikor együtt valljuk meg majd teljes hitünket.

4. Bizalommal intézhetjük egységért kérő imánkat ma a Szentlélekhez, mert Krisztus ígérete értelmében a Tanácsadó Lélek mindörökké velünk marad (vö. Jn 14,16). Bizalommal engedte meg magának Fisher érsek, hogy látogatást tegyen XXIII. János pápánál a II. Vatikáni Zsinat idején, és jött el Ramsey és Coggan érsek VI. Pál pápához. Nem kisebb bizalommal feleltem én a Szentlélek ösztönzésére, hogy együtt legyek ma veletek Canterburyben.

5. Kedves anglikán közösségbe tartozó fivéreim és nővéreim, „akiket szeretek és akik után vágyakozom” (vö. Fil 4,1), milyen boldog is vagyok, hogy ma közvetlenül szólhatok hozzátok ebben a nagyszerű székesegyházban! Maga az épület ékesszóló tanúja mind közös örökségünk hosszú éveinek, mind pedig a rákövetkező megosztás szomorú éveinek. Ez alatt a tető alatt szenvedett vértanúságot Becket Szent Tamás. Emlékezünk itt Ágostonra, Dunstanre, Anselmre és mindazokra a szerzetesekre is, akik olyan szorgosan szolgáltak ebben a templomban. A régi festett üvegablakok itt fölöttünk újra elbeszélnek az üdvösségtörténet nagy eseményeit. És megadtuk itt tiszteletünket annak az evangéliumkéziratnak, amelyet 1300 évvel ezelőtt küldtek Rómából Canterburybe. Felbátorítva annyi hívő tanúságától, akik a századokon át megvallották Jézus Krisztusba vetett hitüket, gyakran életük árán is – és ezt az áldozatot ma is megkívánják nem kevés embertől, amint a meglátogatandó új kápolna emlékeztet –, hozzátok fordulok ezen a szent helyen, mindnyájatokhoz, keresztény hitsorsosaim, különösen pedig az angol egyház tagjaihoz és az anglikán közösségnek az egész világon élő tagjaihoz: fogadjátok el az elkötelezést, amelyet Runcie érsek és én elöttetek ma megújítunk. Kötelezzük magunkat, hogy imádkozunk és dolgozunk a kiengesztelődésért és az egyházi egységért, Üdvöztünk, Jézus Krisztus szíve szándéka szerint.

6. Először látogatja meg most egy pápa Canterburyt. Szeretettel jövök hozzátok, – Péter szeretetével, akinek azt mondta az Úr: „Imádkoztam érted, ne hogy megínogj a hitedben. Amikor megtérsz, te erősíted majd meg testvéreidet” (Lk 22,32). Gergely szeretetével is jövök hozzátok, aki elküldte ide Szent Ágostont, hogy pásztorként gondoskodjék az Úr nyájáról (vö. 1Pét 5,2). Mint az evangélium minden szolgájának tennie kell, én is ismétlem ma a Mester szavait: „Én úgy vagyok köztetek, mint aki szolgál” (Lk 22,27). Magammal hozom nektek, szeretett anglikán fivéreim és nővéreim, mindazok reményeit és vágyait, imáit és jóakarátát, akik Róma egyházával egységben élnek; erről az egyházzól mondották a legrégebbi idők óta, hogy „előljár a szeretetben” (Antióchiai Ignác levele a rómaiakhoz).

7. Néhány pillanat múlva Runcie érsek velem együtt felolvas egy közös nyilatkozatot. Ebben elismerjük a lépéseket, amelyeket már megtettünk az egység ösvényén, tudtul adjuk a terveket, amelyeket indítványozunk és a reményeket,

amelyeket táplálunk közös zárandoklásunk következő szakaszára. Ezek a remények és tervek azonban mind meghiúsulnak, ha egységtörekvésünk nem Istennel való egységünkben gyökerezik. Hiszen Jézus azt mondta: „Azon a napon majd megtudjátok, hogy Atyámban vagyok, ti bennem, s én bennetek. Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem. Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. S én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki” (Jn 14,20-21). Istennek ez a szeretete a Szentléleknek, az igazság és egység Lelkének a személyében áradt ki ránk. Nyíljunk meg ennek a hatalmas szeretetnek, amikor imádkozunk, hogy igazságot szólva szeretetben, mindnyájan minden módon felnövekedjünk öbeléje, a Főbe, a mi Urunk Jézus Krisztusba (vö. Ef 4,15). Bárcsak a megkezdett párbeszéd elvezetne bennünket a hitben és szeretetben való egység teljes helyreállításának napjáig!

8. Szenvedésének előestéjén Jézus ezt mondotta tanítványainak: „Ha szerettek, megtartjátok parancsaimat” (Jn 14,15). Úgy éreztük, össze kell ma jönnünk itt, engedelmeskedve a nagy parancsnak: a szeretet parancsának. Kívánjuk ezt teljességében magunkévá tenni, mindenestül szerinte élni, és megtapasztalni e parancs erejét, a Mester szavai szerint: „Majd kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek: az Igazság Lelkét, aki örökké veletek marad. A világ nem kaphatja meg, mert nem látja és nem ismeri. De ti ismeritek, mert bennetek van és bennetek marad” (Jn 14,16-17).

A szeretet az igazság által növekedik, az igazság pedig a szeretet által kerül közel az emberhez. Megemlékezve erről, imával fordulok az Úrhoz: Ó Krisztus, bárcsak mindaz, ami a mai találkozáson történik, az igazság Lelkéből születne, és a szeretet tenné termékennyé!

Íme itt áll előttünk a múlt és a jövő!

Íme, előttünk annyi szívnek vágya!

Te, aki a történelem Ura és az emberi szívek Ura vagy, légy velünk! Krisztus Jézus, Istennek örök Fia, légy velünk! Amen.

A közös nyilatkozat

1. Canterbury Krisztusnak szentelt székesegyházában a pápa és Canterbury érseke találkozott pünkösdi vigíliáján, hogy hálát adjanak Istennek a közösségeink kiengesztelődésének munkájában tapasztalható haladásért. Más keresztény egyházak és közösségek vezetőivel együtt meghallgattuk az Úr ígését; együttesen emlékeztünk ugyanegy keresztségünkre és megújítottuk az akkor tett ígéreteket; együttesen elismertük azok tanúságtételét, akik hitüktől indítva még életük értékes ajándékát is odaadták mások szolgálatában, régen és a mai időkben.

2. Krisztusba való közös belekeresztelkedésünk köteléke arra indította elődeinket, hogy komoly párbeszédet kezdeményezzenek egyházaink között, az Evangéliumon és a régi közös hagyományon alapuló párbeszédet, amelynek célja az az egység, amiért Krisztus imádkozott Atyjához: „hogy megtudja a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amint engem szeretted!” (Jn 17,

23). 1966-ban elődeink, VI. Pál pápa és Michael Ramsey érsek közös nyilatkozatot tettek, bejelentve szándékukat, hogy komoly dialógust kezdeményeznek a római katolikus egyház és az anglikán közösség között. Ez „nemcsak teológiai tárgyakat foglal magába, amilyenek a Szentírás, a hagyomány és a liturgia, hanem a mindkét oldalon érzett gyakorlati nehézségeket is” (6. cikkely). Miután ez a dialógus már három nyilatkozatot eredményezett az Eukarisztiáról, a papi szolgálatról ill. papszentelésről és a tekintélyről az Egyházban, VI. Pál pápa és Donald Coggan érsek 1977-ben újabb közös nyilatkozatot adott ki. Ebben megragadták az alkalmat, hogy bátorítsanak a három jelentős kérdéssről folyó párbeszéd befejezésére, úgy, hogy a bizottság következtetéseit az illetékes egyházi tekintély kiértékelhesse, mindegyik közösség saját eljárása szerint. Az anglikán–római katolikus Nemzetközi Bizottság most már befejezte a rábízott feladatot zárójelentésének közzétételével. Két közösségünk a szükséges kiértékelés útján van, mi pedig közösen köszönetet mondunk a Bizottság tagjainak odaadó, szakszerű és becsületes munkájukért ebben a hosszadalmas és igényes feladatban, amit Krisztus szeretetéért és Egyházának egységéért vállaltak.

3. A Bizottság munkájának befejezése arra kötelez bennünket, hogy megvizsgáljuk: mi legyen a következő állomása hitben és reményben haladó közös zárán dokútnak az óhajtott egység felé. Egyetértettünk abban, hogy ideje felállítani egy új nemzetközi bizottságot. Ennek feladata lesz a már megkezdett munka folytatása: Miután mindkét fél megalkotta a zárójelentésre vonatkozó ítéletét, vizsgálja meg a még hátra levő tanbeli különbségeket, amelyek elválasztanak bennünket, keresve lehető megoldásukat. Tanulmányozza mindazt, ami akadályozza közösségeink papi szolgálatának kölcsönös elismerését, és tegyen ajánlatot, milyen gyakorlati lépések válnak szükségessé akkor, amikor hitbeli egységünk alapján képesek leszünk elindítani közösségünk teljes helyreállítását. Nagyon jól tudjuk, hogy ennek az új bizottságnak a feladata nem lesz könnyű. De bátorít bennünket ráhagyatkozásunk Isten kegyelmére, és mindaz, amit korunk ökumenikus mozgalmában e kegyelem hatalmáról láttunk.

4. Miközben a teológiai tisztázásnak ez a szükséges munkája tovább folyik, kísérnie kell a világon élő római katolikusok és anglikánok buzgó igyekezetének és forró imájának, hogy növekedjenek a kölcsönös megértésben, a testvéri szeretetben és az evangéliumról tett közös tanúságban. Tehát ismét felhívást intézünk mindkét közösségünk püspökeihez, papságához és hívő népéhez minden országban, egyházmegyében és plébánián, ahol híveink egymás mellett élnek. Sürgetjük mindnyájukat: imádkozzanak ezért a munkáért, és használjanak fel minden lehető eszközt, hogy előmozdítsák, közösen elmélyítve Krisztussal való kapcsolatukat és tanúságot téve róla a világ előtt. Csak ilyen együttműködés és imádság gyógyíthatja be a múlt ellenségeskedések emlékét, és győzheti le a múltbeli ellentéteinket.

5. Célunk nem szorítkozik csupán két közösségünk egyesítésére, más keresztények kizárásával, hanem inkább kiterjed Isten akaratának teljesítésére:

egész népének látható egységére. Akár jelenlegi párbeszédünkben, akár más keresztények egymás között és velünk folytatott dialógusában, ha valamiben megegyezést tudunk elérni éppen úgy, mint ha nehézségekkel találkozunk, mindezt új meg új felszólításnak tekintjük, hogy teljesen az Evangélium igazságára hagyatkozzunk. Ezért boldogok vagyunk, hogy ma megtehetjük ezt a nyilatkozatot, sok-sok keresztény hitsorsosunk örvendetes jelenlétében, akiknek egyházaik és közösségei már társaink az imában és a munkában mindnyájunk egységéért.

6. Velük együtt kívánjuk szolgálni a béke, az emberi szabadság és emberméltóság ügyét, hogy Isten valóban megdicsőüljön minden teremtményében. Velük üdvözlünk Isten nevében minden jóakarátú embert, azokat, akik hisznek őbenne és azokat, akik még csak keresik.

7. Ez a szent hely Gergely pápa nagy elképzelésére emlékeztet bennünket, amikor elküldte Szent Ágostont Anglia apostolául, tele buzgósággal, hogy hirdesse az evangéliumot és pásztorodjék a nyáj fölött. Ezen a pünkösdi vigílián újból imádságban fordulunk Jézushoz, a Jó Pásztorhoz, aki megígérte: kérni fogja az Atyát, hogy egy másik Szószólót adjon nekünk, az igazság Lelkét, hogy velünk maradjon mindörökké (vö. Jn 14,16), és vezessen el arra a teljes egységre, amelyre hív. Bízva ugyanennek a Szentléleknek a hatalmában, újra elkötelezzük magunkat az egységért végzett munka feladatára, erős hittel, megújult reménnyel és még mélyebb szeretettel.

NYISSUK MEG SZÍVÜNKET A PÁRBESZÉDRE JÉZUS SZÍVÉVEL

A Szentatya az „Angelus” előtt 1982. jún. 27-én

„Jézus Szíve, a Szűzanya méhében a Szentlélektől alkotott szív, irgalmaz nekünk!”

Így imádkozunk Jézus szentséges Szívének litániájában.

Ez a megszólítás közvetlenül arra a titokra vonatkozik, amelyről az Úrangyala imádkozásakor elmélkedünk: a Szentlélek műveként a Názáreti Szűz méhében kialakult Krisztusnak, az Örök Atya Fiának embersége.

A Szentlélek műveként formálódott ebben az emberségben a Szív! A szív, Krisztus emberi szervezetének központi szerve, s ugyanakkor belső életének: gondolkodásának, akaratának, érzelmeinek valódi szimbóluma. E szív által Jézus szent embersége különleges módon „Isten temploma” és ugyanakkor e szív által marad szüntelenül nyitott az ember és minden „emberi” iránt: „Jézus Szíve, amelynek teljességéből mindannyian merítettünk.”

Június hava különösen az isteni Szív tiszteletének van szentelve. Nemcsak egy napja, a Szent Szív liturgikus ünnepe, amely rendszerint júniusra esik, hanem minden egyes napja. Ehhez fűződik a vallásos szokás, hogy naponta elmondják, vagy eléneklik Jézus Szentséges Szívének litániáját.